

[Økonomi- og budgetministeren.]

også kan gøre det i kulegravningsudvalget, hvor vi mener der kan spares også på andres bekostning end lige akkurat de grupper, der først og fremmest blev ramt af den tidligere regerings besparelser. Men forskellen er altså den, at vi gerne vil tale om det, og jeg mener ikke, at vi ved denne lejlighed — og jeg håber heller ikke, når vi har tredje behandling af finanslovsforslaget — skal grave grøfterne så dybe, at vi ikke kan nå frem til en almindelig tilslutning til et besparelsesprogram for statens udgifter. For jeg tror, det er nødvendigt, at man i hvert fald får afdæmpet tempoet i de offentlige udgifters stigning, sådan at de kommer til at svare til, hvad indkomsterne stiger, uden at vi skal forhøje satserne i vor beskatning.

Jeg deler altså ikke nationalbankdirektørens forvisning om, at vi bliver nødt til at gennemføre en momsforhøjelse. Jeg tror, at hvis folketingets partier vil gå ind — og det håber og tror jeg da stadig — til et virkeligt arbejde på at skære ned på det offentlige udgifter, så kan vi undgå, at noget sådant sker, og det ser jeg stadig frem til skal være muligt.

(Kort bemærkning).

Finn Christensen: Direkte provokeret af hr. Ninn-Hansens spørgsmål til mig, der gik ud på det, som nu økonomi- og budgetministeren har svaret på vedrørende momsproblematikken, vil jeg allerførst gøre den bemærkning, at når spørgsmålet blev stillet til mig, var det måske, fordi hr. Ninn-Hansen mente, det var nemmere at få mig i gyngen end økonomiministeren. Men spørgsmålet var jo af den karakter: tæver De stadig væk Deres kone?

Nu vil jeg gerne tilbage til den sag, vi behandler, og ikke diskutere landets almindelige økonomiske situation, for derved foregriber vi en debat, vi skal have om ganske kort tid. Hvis vi nu skal se på denne sags reelle indhold, så mener jeg, selv om jeg ikke er ret gammel, at kunne huske, at

funktionærloven med dens bestemmelser også om fuld løn under sygdom blev til på et tidspunkt i dette lands historie, hvor vores økonomi var så dårlig som nogen sinde, nemlig i 1930ernes kriseår. Der er altså sådan set, hvis vi skulle bruge en sammenligning og sige, vi er i en økonomisk vanskelig situation, i hvert fald præcedens for, at visse grupper har kunnet få sociale forbedringer selv under situationer, hvor der har været økonomiske vanskeligheder.

Men hvis jeg så må trække det helt ned på det plan — og det synes jeg for så vidt sagen berettiger til — som vi behandler, nemlig det konkrete lovforslag, så betyder dette en merudgift for staten på 90 mill. kr.; så vidt jeg kan se, betinger det ikke nogen momsforhøjelse eller skatteforhøjelse.

Må jeg i øvrigt sige til allersidst, at vi har netop haft forhandlinger med tjenestemandorganisationerne om det nokså mærkelige og udefinerbare begreb efterslæb, og tjenestemændene skal nu have forhøjelser på forskellige niveauer. Dette er ikke nogen kritik af, at de skal have det, men hver gang de får 1 kr. mere i løn, får de samtidig 1 kr. mere i sygeløn; jeg har ikke hørt én eneste kritisk bemærkning i forbindelse med det.

Kurt Brauer: Ja, man kan jo ikke undlade at falde for fristelsen, for det kan da godt være, der kunne opstå økonomiske problemer for riget, hvis man bare lod stå til; hvis man bare kørte den højresnoede økonomiske politik videre, som den tidligere regering kørte, er der da ingen tvivl om, at der ville blive økonomiske problemer for landet, men det ville der blive, uanset om vi fik dagpengereform eller dagpengereguleringer eller ej, så jeg er sikker på, at økonomi- og budgetministeren ved, hvor han kan hente et flertal for en virkelig gennemgribende omformning af den økonomiske politik, og så klarer vi såmænd nok den side af sagen, og de borgerlige partier kan spare sig deres bekymringer.

Hr. Anker Jørgensen undrede sig lidt over dette masseopbud af tidligere ministre: her